

Фотосвітогляд. Або як я «розчарувався» на виставці «Планета Ісландія»

Безмежність можливостей людського ока може перевершити тільки безмежність людської уяви. Задача фотохудожника – об'єднати в своїх творах ці два виміри, тому я завжди з особливим інтересом йду до фотовиставок – чи є там це? Чи вдалося митцю вихопити із фактичної реальності ту мить, ту композицію кадру та кольору, що створює із випадкової фотографії – твір мистецтва?

На виставці «Планета Ісландія» що відбулася у галереї «Бузок» я це побачила, хоча, якщо чесно зізнатися, йшла туди з легкою упередженістю – не люблю фотозвіти з подорожей, обгорнуті у антураж галереї. Але зайшовши у невелике, таке знайоме всім Харків'янам приміщення галереї, я одразу ж побачила, що то не просто фотозвіт – то експозиція художніх фоторобіт. Перш за все компонування фотографій по формату та колориту гармонійно та зі смаком заповнило білі стіни. справа біля входу – плакат з інформацією про виставку – з цього починається подорож по галереї.

Чотири конкістадори Ісландських красот: Володимир Оглоблін, Людмила Горошко, Єгор Горошко, Олена Долженко, привезли з двох своїх подорожей велику кількість фотопоглядів. Людмила Горошко порадувала емоційною кольоровістю, глибоке синє небо на її роботі «Українські мотиви в Ісландських пейзажах» й досі в мене перед очима. Заворожила мене декоративність рослинних візерунків на фотороботі Олени Долженко «Смарагдовий ранок в каньйоні Аусбірگی», і як вона акцентувала на цим мерехтінні підфарбованого інеєм опалого листа. Навіть було чутно з натовпу слова: «шедеври» та «волшебство». Робота «Помаранчевий маяк на узбережжі Атлантики» також видає пані Олену як майстра акцентів. Помаранчевий маяк на сірому тлі горить теплим вогником. Також ця робота була експонована у діалозі із роботою Єгора Горошко, на якій зображено той самий маяк, але з другого ракурсу, в іншій композиції. Такі діалоги зустрічалися на виставці декілька разів та дали відчуття єдності авторів, бо вони рука об руку пройшлись по Ісландії, фіксуючи навколишнє скляними очима об'єктивів.

Пройшов декілька разів по колу експозиції я дозволила собі обрати найулюбленішу фотографію – «Купання чорного коня» Володимира Оглобліна. На чорно-білій фотороботі зображені бризки водоспаду, що омивають ледь помітне каміння, яке дещо нагадує силует коня (або я його побачила, бо спочатку прочитала назву). Мало того, що назва відсилає нас до відомої картини Кузьми Петрова-Водкіна, вона ще й підкреслює монохромність фотороботи, не червоного – чорного, яка не є випадковою. Володимир, спілкуючись із відвідувачами галереї, розповідав про свою любов до монохромної фотографії, тому що вона дозволяє виділити головне за рахунок копозиційного акценту, колір не відволікає.

Його бачення навіть надихнуло одного з глядачів зайнятися фотографією. Молодий чоловік пішов з галереї з добутою візиткою фотошколи Володимира Оглобіна. «Ось майбутній фотограф народився» – подумала я, і теж пішла, із приємним «розчаруванням» – виставка виявилася цікавою не тільки для любителів фото-подорожей, але й мистецтвознавцю та художнику.